

Sygn. akt V CSK 42/15

POSTANOWIENIE

Dnia 30 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa J. O.
przeciwko P. Sp. z o.o. w W. (następcy prawnego G. Sp. z o.o. w Z.)
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 lipca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach
z dnia 18 marca 2014 r., sygn. akt III Ca 1705/13,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) oddala wniosek adwokata C. C., prowadzącego Kancelarię Adwokacką w G., ustanowionego z urzędu dla powoda w postępowaniu kasacyjnym o zasądzenie kosztów pomocy prawnej.**

UZASADNIENIE

Powód J. O. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 18 marca 2014 r., oddalającego apelacje obu stron od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 28 lutego 2013 r., w którym zasądzono od pozwanej P. sp. z o.o. z siedzibą w W. na rzecz powoda 11 289,36 zł z tytułu wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości z ustawowymi odsetkami, umorzono postępowanie w zakresie żądania zobowiązania pozwanej do zawarcia umowy dzierżawy nieruchomości oraz oddalono powództwo w pozostałej części, odnoszącej się do zapłaty wyższego wynagrodzenia.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Ustawodawca, wprowadzając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, podkreślił, że jej celem jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rolą nie jest zatem korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. Ocena podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje w ramach tzw. przedsądu. Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należyście umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, i przyjmuje ją do rozpoznania, jeżeli jest spełniona przynajmniej jedna z nich. W art. 398⁴ § 2 k.p.c. przewidziano wymaganie przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania jest ograniczona i nie obejmuje oceny zasadności podstaw skargi kasacyjnej, zastrzeżonej dla Sądu orzekającego w innym składzie.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania powód oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., podnosząc, że skarga kasacyjna w niniejszej sprawie

jest konieczna ze względu na argumenty zawarte w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych.

Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym jego zdaniem Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią juretryczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia. Uzasadnienie przedstawione przez skarżącego nie spełnia opisanych wyżej wymagań, ponieważ nie wskazano których konkretnych przepisów prawa miałyby dotyczyć naruszenie prowadzące do oczywistej zasadności skargi, nie wskazano, na czym miałyby ono polegać, ani dlaczego miało charakter oczywisty. Należy przy tym podkreślić, że zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego nawet jeżeli podstawy lub argumenty uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania są częściowo zbieżne z podstawami kasacyjnymi i ich uzasadnieniem, skarżący musi zawrzeć w skardze kasacyjnej dwa odrębne wywody prawne: jeden nawiązujący do art. 398³ § 1 k.p.c. i określający podstawy kasacyjne oraz ich uzasadnienie i drugi zawierający uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, nawiązujący do art. 398⁹ § 1 k.p.c. (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2008, II UZ 18/08; z dnia 27 lutego 2008 r., II PK 312/07 oraz z dnia 2 kwietnia 2008 r., II PK 347/07 - nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania. Wniosek pełnomocnika skarżącego

o zasądzenie kosztów pomocy prawnej oddalono wobec jednoznacznej jego treści, tj. zgłoszenia go jedynie w zakresie odnoszącym się do merytorycznego rozpoznania skargi, a nie postępowania w przedmiocie przedsądu.